

במשך שנים היו רפי אדרי, יצאן מארוקו ואשתו ג'ואן יוצאת-דנמרק סמל האידיליה המשפחתית. עד שהאשה מצאה בתיקו של בעלה את תמונתה של אחרת

ר' יואן אדרי, אשתו של ח"כ רפי אדרי מזה 22 שנה, טוענת כי בע"ל היתה המכירה היטב את בעלה, סבורה כי עושה הרב של אן-קלוד הוא שקסם כל-כך לבעלה. כך נאמר בבקשה לשי-לוס-ביית שהוגשה על-ידיה לרבנות.

כאשר חזר אדרי מפגישה עם מלך מארוקו, התראיין על-ידי העולם הזה (30.7.86) וסיפר על זיכרונות-הילדות שלו בארץ הצפון-אפריקאית. הוא סיפר בכנות גדולה על הוריו, שהם ילדי כפרים קטנים בהרי-האטלס. הוא סיפר כי אמו היתה תופרת, שלא ידעה קרוא וכתוב, ואף את המיספרים של המטר לא ידעה לפענח. אביו היה סוחר ועבד קשה. מיספחת אדרי התגוררה בקוב"ב לנקה, בבית שהיה שייך למישפחה ער-בית-מסלמת עשירה. סיפר אדרי לה' עולם הזה: "בעליהבית שלנו היו ער-בים, מאוד עשירים, ממש אריסטוקרטים. אני נולדתי באותו הבית כמו בנם של בעליהבית, שכיום הוא אחד האנשים החשובים והמקורבים למלך. בעלת-הבית התייחסה אליי כאל בנה. היתה קונה לי בגדים ממשי הייתי בא אליהם הביתה. אני זוכר שהבית היה מאוד עשיר, עם שטיחים והרבה משי... ככל חג היתה בעלת-הבית שולחת לי פראגיה, מין שימלה ממשי, שרק הער-בים האריסטוקרטים היו לובשים".

מזיכרונותיו של אדרי ברור עד כמה

החיים בישראל היו קשים מאוד למישר פחת אדרי. הם נשלחו להתגורר בחצור הגלילית בכפור של פברואר. הצריף שקיבלו מוקף בוץ, ובצריף היו רק מי-טות-סוכנות ושמיכות-צמר אפורות. הד אב עבד בעבודת-דחק, והאם המשיכה לתפור. בחלומות הלילה שלו חזר בור דאי אדרי הצעיר אל גן-העדן שטעם בילדותו אצל בעלת-הבית שנרפה ניי חוח כשמים צרפתיים, אל מנורות-הברדל והשטיחים הפרסיים בקובלני-קה. אבל החלום היה רחוק ובלתי-מושג. אדרי הצעיר נשלח לבית-ספר של פעילי-ההסתדרות והתוודע למיפלגת-העבודה. אחרי בית-הספר המיפלגתי נשלח לאולפן, ומשם לצה"ל. כאשר חזר לחצור, אחרי שרותו הצבאי, הבין כי עתידו קשור במיפלגת. הוא התחיל כפקיד קטן במועצת-חצור, והתקדם לאט-לאט, אבל בדרך הנכונה. ב-1965 סיים את לימודיו בבית-הספר למינהל בירושלים.

פגישה באוטובוס

ב אחת הנסיעות מבית-הספר בירושלים לביתו החצור, פגש בת-חנה המרכזית בחיפה באשה דנית יפה, נעימה ומשכילה. ג'ואן, ילידת קופנה האגן, היתה כדרכה לקיבוץ כפר-הנ"י שיא. לעבוד שם כמתגוררת. אותה נסיעה משותפת באוטובוס

האהובת הח"כ והאשה

רק באחרונה, לפני חודש מצאה במיקר רה תמונה גדולה של אן-קלוד עמר כי תיקיהיד של בעלה, כאשר התמונה נר-שאת הקרשה אישית.

אחרי תגלית זו, התבררו לג'ואן עובדות נוספות על מירקם-היחסים של בעלה עם הגרושה המארוקאית הע' שירה. התברר לה כי חברים ומכרים רבים ידעו על הקשר שבין השניים, ואילו היא, האשה, היתה כרגיל האח' רונה לגלות את הדברים.

כך גילתה ג'ואן כי בעלה שכר וילה

צור הגלילית. ב-1965, באותה שנה שבה נישאו ג'ואן ואדרי, התחיל הצעיר השאפתן את הקאריירה המיפלגתית שלו. אדרי היה מועמד מפא"י לראשות המועצה בחצור, ב-1967 נבחר כראש-המועצה על-ידי הקואליציה. עד 1976 היה אדרי ראש מועצת-חצור. אחרי-כך הציעו לו להיות מנהל חברת שיוכ"ן-עובדים בתל-אביב. במשך שנתיים נוספות היה אדרי נודד בין חצור ותל-אביב, כאשר ג'ואן ממשיכה לגור עם שלושת ילדיה, ליד

אחדים נפגשו והתכתבו, עד שהחליטו להתחתן. השניים נסעו לרנמרק, כדי להציג את החתן לפני הוריה של ג'ואן. אחרי-כך חזרו ארצה והתגוררו שנה בחי

הביאה לרומאן גדול. ג'ואן הוקסמה מנימוסיו של אדרי, מקיסמו המיזרחי ומעיניו היפות. אדרי מצידו ראה בג'ואן אלילה קרירה מהצפון. במשך חודשים

התרשם מהעושר והאריסטוקרטיה של בעליהבית שלו. על דירתם מכר סתהשטיחים והמשי חלם בורדאי כא שר עלה לישראל ב-1956, והוא בן 17.

כנער עני חלם אדרי על בשמים צרפתיים, מנורות בדולח ושטיחים פרסיים, אבי אהובתו מסמל אותם

בהרצליה לחודש ימים, ושילם עבורה 2000 דולר. הווילה שימשה לפגישותיו עם אן-קלוד. את השכר שילמה האשה. אדרי הכיר בראשונה את אהובתו המארוקאית בעת ביקוריו האחרונים בקובלנקה. הוא חזר אל גן-העדן של ילדותו, אל השטיחים, ואל המשי ואל הנשים היפות. הפעם חזר כנציג של מדינת-ישראל, חבר-כנסת ומועמד לכי

אמו של אדרי, בחצור. ב-1979 החליט אדרי לעבור לגור בהרצליה, ולהיות קרוב יותר למקום-עבודתו ולמרכז מיפלגת-העבודה. הוא קנה בית קטן בהרצליה-פיתוח, ליד בית-הספר העממי במקום. ג'ואן מספרת ככתבה-טענות שלה בבית-המישפט כי נישואיה לבעלה הת-נהלו במשך כל השנים על מימנוחות.

אשה בודדה נאלצת להתמודד

הפנייה נעשתה מחוסר-ברירה. אדרי סיפרה למקורבית, כי קיוותה שניתן יהיה לסיים את ההליכים מבלי שהדבר ידלוף לתיקשורת. היא באמת ובתמים האמינה בכך. כשפתחה בהליכים, לא חישה מראש את התוצאות. בשיחות פרטיות היא מתלבטת עד עצם היום הזה כיצד עליה לנהוג: שני - מצד אחד היא קשורה לבעלה, וילדיה נפגעו, ומצד שני - מצד אחד היא קשורה לה קשה להתמודד עם המידע שגילתה על בעלה ועם מבטי-הסביבה. ברור לה שהמירסומס סביב מיספחתה ימנעו ממנה לחשב את צעדיה בהגיון ובקור-רוח. לולא מירסומים של בני-הזוג, העריכה באוזני ידידה השבו, היה העניין מסתיים אצל יועץ לענייני נישואין, ותו לא.

ג'ואן אדרי אינה מקיימת שיחות-נפש רבות על מצבה. לידדה אמרה: "אין לי יותר אמון באיש! איבדתי את האמון... ילדיה ביקשו ממנה שלא לשוחח עם אנשית-יקשות, או אף עם אנשים המקורבים להם, ולהיזהר ממכרים. ג'ואן כיבדה את רצונם ונהגה על פי מבושקם. לכן היא מחלקת את העובר עליה עם ילדיה ומתמודדת לבדה עם מצב-ירוח משתנים ולחצים מלחצים שונים: לחצים עליה להחליף עורכי-דין, לא לדבר עם איש, וכו'. הלחצים מגיעים גם טלפונית מבעלה בחו"ל."

ר' יואן אדרי יושבת בביתה שבהרצליה-פיתוח ומנסה לתפקד בין רצף הטלפונים. רבים טילפנו - עיתונאים, מכרים, סתם רכלנים - אבל רבים גם הפגינו שתיקה רועמת.

אדרי - אשה עדינה, מנומסת, בעלת חושים חדים - לא הופתעה. לידידים קרובים סיפרה שהיא מבינה: יש מי שחוששים מכוחו והשפעתו של בעלה, ויש-בראש סיעת-המערך בכנסת ויושב-ראש מועצת-המנהלים של חברת "שיוכ"ן עובדים". בעבר עבדה ג'ואן בעסק ליהלומים בנתניה. היא הצליחה והיתה מאושרת מכך. לפני כמה חודשים נאלצה להפסיק לעבוד מסיבות מיספחתיות ואישיות, הקשורות במתרחש כיום בבית-אדרי.

לידידים הציעו לג'ואן לנסוע לחופשה, להתרחק מהכותרות. ג'ואן אינה יכולה לעשות זאת, בגלל בנה בן ה-13, ליבון, החייב לבקר בבית-הספר ולנהל חיי-שגרה. ג'ואן היא שנאלצת להתמודד עם המירסומים, מפני שרפי שוהה כפארס. עדיין לא ידוע מתי ישוב ארצה. דבר אחד ברור: כשיחזור - יעזוב מייד את הבית, עד שדברים יתבהרו.

מניגוד לרושם המצטייר מהמירסומים ומהגשת תביעה מסוג זה, לא צפתה ג'ואן למצוא את מיספחתה מככבת בכותרות העיתונים. היא מנתה, על פי המלצה, לעורכי-הדין מנשה וינון בר-שלטון, הנחשבים כמומחים בשטח מיספטי זה.